

ת"פ 57957/03/14 - מדינת ישראל נגד ניק בן ארקדי ניסימוב- בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

30 יולי 2015

ת"פ 57957-03-14 מדינת ישראל נ' ניסימוב

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד רומן זילברמן

נגד

ניק בן ארקדי ניסימוב- בעצמו

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד אלי אונגר

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

ע"פ המתואר בכתב האישום המתוקן במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד הנאשם כמאבטח במועדון "הזיגי" בב"ש. ביום 15.3.14, סמוך לשעה 2:30 הגיע המתלונן א' פ' (להלן: "המתלונן") למועדון, שם בילתה חברתו, אנז'לו חקלאו יחד עם אחר בשם סטיבן דורפמן, וזאת בכדי להתעמת עם אותו סטיבן בנוגע לקשריו עם חברתו. לאחר מכן, יצא סטיבן מהמועדון לאחר שהתקשר אליו המתלונן וכאשר האחרון פנה לכיוונו של סטיבן, פנה הנאשם למתלונן אשר אמר לו שהוא בא להרביץ לסטיבן, או אז, דחף הנאשם את המתלונן וחבט בו בשתי חבטות אגרופ בפניו. בעקבות מעשים אלו נגרמה למתלונן חבלה של ממש בלסת וסינפיסיס מימין ובשל כך הלה אושפז בב"ח סורקה לטיפול רפואי בלסת. לאחר שהתקשר המתלונן למשטרה אמר לו הנאשם "אתה מערב את המשטרה, יא בן זונה".

במסגרת הסדר הטיעון אליו הגיע הצדדים הגבילה המאשימה את עצמה ביחס לרכיב עונש המאסר ל-6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות ומאסר מותנה. מנגד, ב"כ הנאשם טען באופן פתוח ביחס לכלל רכיבי העונש. עוד סוכם בין הצדדים כי יוטל על הנאשם פיצוי ע"ס 5,000 אשר ישולם למתלונן. בטרם טענו הצדדים לעונש נשלח הנאשם לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן אשר בחן, בין היתר, את שאלת אי ההרשעה.

תסקיר שירות המבחן

מתסקיר שירות המבחן עולה כי עסקינן בנאשם כבן 22, רווק, המתגורר עם אחיו בבית אביו בב"ש. הלה עובד כמנהל צוותי אבטחה באופן עצמאי. הנאשם הציג לשירות המבחן אישור רישום לאוניברסיטה הפתוחה מיום 4.6.15 ושיתף כי

בשנת הלימודים הקרובה מתחיל ללמוד במגמת כלכלה וניהול.

מצוין כי הנאשם נולד באוזבקיסטן ועלה ארצה בגיל 3. הלה סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה ותיאר עצמו כתלמיד מצטיין לאורך שנות לימודיו. עוד ציין כי היה פעיל במועצת התלמידים ובמקביל התאמן בכדורסל ועסק בפעילויות ספורטיביות נוספות. הלה התגייס לצבא ושירת במשך שנה ו-4 חודשים כאחראי נשקיה ולוגיסטיקה בבסיס "משמר הנגב". הלה ציין כי במהלך השירות הצבאי נחבל בברכו ונקרעה לו רצועה בברך. לאחר מכן, מסר כי תקופה מסוימת התנדב בצבא, אך בעקבות מצב כלכלי קשה, השתחרר מהצבא. בתעודת השחרור מצוין כי הלה השתחרר מטעמי בריאות. לאחר השחרור החל לעבוד בעבודות שונות ובפרט בתחום האבטחה.

אשר למשפחת מוצאו- מצוין כי זו מונה זוג הורים ו-3 ילדים, כאשר הנאשם הבכור בסדר הלידה. הוריו התגרשו בהיותו בן 17 בעקבות עזיבת אמו את הבית נוכח קשר זוגי מחוץ לנישואים. הלה שיתף כי בעקבות כך הוטל עליו נטל הפרנסה, ניהול הבית וטיפול באביו.

בנוגע לאירוע העבירה מסר כי באותה עת עבד כמאבטח במועדון "הזיג" בב"ש. הלה ציין כי בחור בשם סטיבן פנה אליו כשהוא מפוחד וביקש את עזרתו בהגנה מפני המתלונן אשר חושד כי הוא מנהל קשר רומנטי עם חברתו. לאחר מכן, ציין כי הזמין לו מונית, אולם באותה עת הגיע המתלונן וביקש להכותו. ציין כי בפעם הראשונה הצליח להתחמק ממכת אגרוף ואילו בפעם השנייה לא הצליח לעצור את עצמו וחבט בו שתי חבטות אגרופ. הלה ציין כי הבין את הלקח שלא לנסות לפתור סכסוכים בעצמו ולהזמין במקרים מסוג זה משטרה. שירות המבחן במסגרת הליך המעצר נפגש עם המתלונן אשר מסר כי אינו מכיר את הנאשם וכי האירוע נסוב סביב חשדו כי בת זוגתו נמצאת בקשר רומנטי עם אחר. הלה מסר כי בעקבות האירוע הוא חושש מהנאשם כי הוא ינסה לשלוח אליו את חבריו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם חווה ילדות חמה וטובה וכי הלה בעל השיגים במספר תחומים. עוד התרשם שירות המבחן כי גירושי הוריו היוו עבורו חוויה טראומטית ומאז לקח אחריות לניהול משק הבית. שירות המבחן מצוין כי המדובר מאדם הבוגר לגילו, אחראי אשר מצליח לערך התבוננות פנינית על חלקים מכשילים בחייו ובייחוד בהתנהלותו האלימה. כמו כן, הלה בעל שאיפות ומוטיבציה לניהול חיים נורמטיבי ובעל שאיפות ללימודים אקדמאים למציאת עבודה מסודרת.

שירות המבחן מצוין את גורמי הסיכון לעבריינות ומציין את התסכול אשר הביע הנאשם בנוגע לאירוע נשוא כתב האישום וכן את הניצול לרעה את תפקידו כמאבטח כביטוי להעדף שליטה בכעסיו. לצד האמור, מצוין שירות המבחן את מאפייני אישיותו החיוביים ובכלל זאת - אחראי, בוגר, בשל בעקבות גירושי הוריו וכן שאיפותיו לניהול חיים נורמטיבי. הנאשם הביע נכונות להשתלב בטיפול קבוצתי בפרט לקבל עזרה בתחום השליטה בכעסים.

בסופם של הדברים שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעתו בדין נוכח שאיפותיו להצליח בתחום הכלכלה והעסקים וכן לאור מאפייניו האישיים. שירות המבחן התרשם כי להרשעה תהא השפעה שלילית על הדימוי העצמי של הנאשם ועלולה לפגוע במקומות תעסוקה עתידיים אליהם ינסה להתקבל לאחר לימודיו. עוד הומלץ על העדפת אפיק שיקומי על פני ענישה הדמות צו מבחן לשנה, צו של"צ למשך 100 שעות, פיצוי למתלונן וכן חתימה התחייבות להימנע מעבירה.

להשלמת התמונה יצוין כי מחוות הדעת מטעם הממונה על עבודות השירות עולה כי הנאשם נמצא מתאים לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות בבסיס צבאי ב"מחנה נתן".

טיעוני הצדדים :

ב"כ המאשימה הפנה לחומרת המעשים בהם הודה הנאשם ובפרט לחבלות שנגרמו למתלונן בעקבות מעשים אלו. כמו כן, ציין כי לאחר התקיפה קילל את המתלונן על כך שהזמין משטרה. לדבריו, מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשם הוא זה אשר יזם את האירוע האלים וכי המתלונן ניסה שלא להתעמת עם הנאשם, אולם הלה תקף אותו באופן בלתי פרופורציונאלי. הלה ציין כי ישנם פערי כוחות בין הנאשם למתלונן אשר הינו בעל מבנה גוף קטן. נוכח כך המלצת שירות המבחן אינה הולמת את נסיבות ביצוע העבירה וכך גם אינה עומדת במבחנים אשר נקבעו בפסיקה בנוגע לשאלת אי הרשעה. העובדה כי הנאשם עתיד להיות סטודנט לכלכלה ומנהל עסקים אינה מלמדת על פגיעה עתידית קונקרטית. מעבר לכך ציין כי בפסיקה נקבע כי יש להראות פגיעה קונקרטית עכשווית. לאור דבריו, עתר להותיר את הרשעה על כנה ולהטיל עונש מאסר למשך 6 חודשים אשר יבוצעו בדרך של עבודות שירות וכן בהתאם למוסכם להטיל פיצוי כספי ע"ס 5,000 ₪ אשר ישולם למתלונן.

מנגד, ב"כ הנאשם הפנה להודאתו של הנאשם ולחרטה אשר ניתנו עוד בשלבי החקירה. הלה ציין כי בין הנאשם למתלונן אין כל היכרות מוקדמת וכי המדובר באירוע חריג. אשר לנסיבות ביצוע העבירה - ציין כי האירוע התרחש הואיל והמתלונן החליט לעשות דין לעצמו, בעקבות כך שנודע לו שהחברה שלו בקשר עם אחר בשם סטיבן. המתלונן למעשה הגיע למועדון "לסגור חשבון" עם אותו סטיבן אשר ביקש את עזרתו של הנאשם אשר באותו עת עבד כמאבטח במועדון. לדבריו, אלמלא הנאשם הסיפור היה מסתיים באירוע חמור עוד יותר. הלה ציין כי בגין מעשיו הנאשם היה עצור למשך חודשיים נוכח הקושי במציאת חלופת מעצר, לאחר מכן שהה במעצר בית מלא חודשים ובהמשך צומצם המעצר למעצר בית לילי. רק במועד מתן הכרעת הדין בוטלו התנאים - ומכאן שהנאשם שילם על מעשיו זה מכבר. הלה סבור כי יש לאמץ את המלצת התסקיר באופן מלא. לדבריו, אין מחלוקת כי ההרשעה תפגע בשיקום ובטיפול המוצלח שעבר הנאשם ולפיכך עתר להימנע מהרשעתו. זה ציין כי הנאשם מתחיל ללמוד תואר ראשון בכלכלה ובמנהל עסקים באוניברסיטה הפתוחה.

הנאשם הוסיף על דבריו ב"כ ומסר כי המדובר באירוע חריג אשר אינו מאפיין את התנהגותו. הלה ציין כי אותו סטיבן אשר ביקש את עזרתו התחנן שיסייע לו לברוח לביתו. כמו כן, מסר כי המדובר בבחור בעל מבנה גוף קטן ולפיכך הגן עליו בגופו, תרתי משמע. הלה ציין כי האירוע נשוא כתב האישום השפיע רבות על חייו. הלה ציין כי הוא מעוניין לשוב לדרך הישר וללמוד לימודי השכלה גבוהה.

דין והכרעה

כפתח דבר אציין, כי בשעה שמדובר בהסדר טווה, בו המדינה מגבילה עצמה לתקרה עונשית של 6 חודשים אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות, או אז בהתאם לפסיקה הנוגעת, אין מקום לעבור בכל התחנות השונות אשר מורנו תיקון 113 לחוק העונשין, וכך גם אין מקום לקבוע מתחמי ענישה הולמים, שכן מלכתחילה במסגרת שקלול המשא ומתן בין הצדדים, הגיעו אלה למתווה עונשי מוסכם.

אין פירוש הדבר שבית משפט פטור מלשקול את אותם שיקולים הנמצאים בבסיס תיקון 113, אולם רק במקרים בהם ישנה סטייה מהותית, על בית המשפט להתערב בטווח הענישה אליו הגיעו הצדדים. ביחס לכך ראה ע"פ 512/13 **פלוני נגד מדינת ישראל**, שם בימ"ש העליון מציין כי מתחם ענישה משקף קביעה נורמטיבית של בימ"ש בעוד טווח ענישה משכלל כוח המיקוח של הצדדים הכולל בין היתר אינטרסים שונים העומדים בבסיס קיומם של הסדרי טיעון. בתיק זה לא מצאתי כי הטווח העונשי שהוצג במסגרת ההסדר אל מול מתחם העונש שהיה נקבע על ידי בית המשפט הינו בלתי סביר באופן המחייב את בית המשפט לחרוג ממנו.

שאלת ביטול ההרשעה:

בפתח דבר יאמר סופו: בעניינו של הנאשם שבפני לא מתקיימים אותם תנאים מצטברים המאפשרים הימנעות מההרשעה. כלל יסוד הוא כי מי אשר נמצא אשם בביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, יורשע בדין. בעצם ההרשעה מביעה החברה סלידה מהמעשה ומקווה להשיג הרתעה (ראו בעניין זה ע"פ 9262/03 **פלוני נ' מדינת ישראל**). לצד האמור, במקרים בהם הנזק מהרשעת הנאשם עולה על הנזק שיגרם לציבור באי הרשעתו - ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה.

המבחנים הנוגעים לשאלת אי הרשעה והשימוש בסמכות חריגה זו נקבע במספר הלכות מובילות. בעניין זה ראה בין היתר רע"פ 432/85 **רומנו נ' מ"י**, ע"פ 2669/00 **מ"י נ' פלוני**, ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מ"י**.

בהלכת "תמר כתב" סוכמה עיקר ההלכה במסגרתה קבעה כב' השופטת דורנר כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל.

בעניינו, המדובר בעבירת אלימות שבוצעה על ידי הנאשם במקום בילוי כלפי אדם שכלל לא הכיר. רבות נכתב על הפיכתה של החברה הישראלית לחברה אלימה, חברה בה אדם יכול למצוא עצמו מותקף ללא כל סיבה.

נוכח התיקון המשמעותי בעבירה שיוחסה לנאשם, ונוכח נסיבות הייחודיות של תיק זה, כפי שיפורט בהמשך, בית המשפט מוכן, מבלי לקבוע מסמרות, שסוג העבירה בנסיבות הספציפיות שלה, יכול לאפשר הימנעות מהרשעה. בכך כאמור, אין די שכן על הנאשם להראות נזק בלתי פרופורציונלי שיגרם לו כתוצאה מאותה הרשעה.

ראשית, אתייחס לאמור בתסקיר, ואציין כי בכל הכבוד, הפרמטרים אותם לוקח בחשבון שירות המבחן כמצדיקים הימנעות מהרשעה, מבלי להקל בהם ראש, אינם אלו שהפסיקה נדרשת אליהם. הדברים מכוונים בעיקר לאמירות לפיהן הרשעה תוביל לתפיסה והראיה העצמית של הנאשם בעיני עצמו אשר תופס עצמו כאדם חיובי ונורמטיבי. כך גם הדברים מכוונים למשמעות הרבה בעיני הנאשם להרשעתו אותה זה רואה ככתם, אשר לא יהא ניתן למחוק אותו ויהווה עבורו מגבלה בעתיד. אלה כאלה אינם אמורים לשמש בסיס לביטול הרשעה בדין. הנאשם הביע רצון לעבור הליך טיפולי, דבר אשר נותר עובר למתן גזר הדין, כאמירות מילוליות בלבד וצופות פני עתיד וזאת בנפרד מהשאלה האם השתתפות שבועית בהליך קבוצתי, מהווה פרמטר המצדיק הימנעות מהרשעה.

ביתר שאת, לא הובאה לבית המשפט כל ראיה בדבר פגיעה קונקרטי מוחשית ובלתי פרופורציונלית שתצדיק הימנעות מהרשעה. הלכה למעשה, הנאשם המשיך לעבוד באותה עבודה בה עסק בטרם מעצרו וזאת כמנהל צוותי אבטחה. גם אם הנאשם נרשם ללימודים באוניברסיטה הפתוחה (כאשר לא הוצגה כל אסמכתא שהתקבל) וגם אם סיים לימודיו במקצוע אקדמאי כזה או אחר, אין בכך די. על הנאשם להראות מדוע ההרשעה תמנע ממנו העיסוק במקצוע אותו בחר ולמד. הכרעה בשאלה זו אינה אמורה לעשות על סמך טיעונים בעלמא. בהקשר לכך ראה בין היתר ע"פ 71877/05 מחוזי תל-אביב בו בית המשפט קובע כי עצם הרשעתו של נאשם שסיים לימודי משפטים אין בה די כדי להראות, מניה ובייה, שלא יוכל לעסוק במקצוע בין אם לצמיתות ובין אם לתקופה זמנית, ובשל כך הופך את החלטת בית משפט השלום ומרשיע את הנאשם.

לאחרונה, בית המשפט העליון בשורה ארוכה של החלטות שב וחייד את היותו של הליך ביטול הרשעה כחריג שבחריגים, לצד החובה בהוכחת נזק קונקרטי בלתי פרופורציונלי, כך ראה בין היתר, ע"פ 3255/14 **ביטון נ' מדינת ישראל**, ראה בעניין זה רע"פ 54/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל** וכן רע"פ 1949/15 **תקדורי נ' מדינת ישראל**, רע"פ 8627/12 **הנסב נ' מדינת ישראל** (31.12.2012); רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (26.4.2014); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל** (4.3.2013).

עוד ר' רע"פ 7109/14 - צור סייג נ' מדינת ישראל, תק-על 2014(4), 7255(20/11/2014)

"תחילה אבקש להתייחס לטענה, לפיה גיל צעיר של נאשם, שאישיותו אינה בשלה, והוא מצוי בתחילת חייו הבוגרים, הוא שיקול רלוונטי ובעל משקל של ממש בשאלה של אי הרשעה, גם כאשר לא הוצג בעניינו נזק מוחשי-קונקרטי". כפי שצינתי בעניין פרנסקי: "גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, לפיה יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא 'לפגיעה קשה וקונקרטי בסיכויי שיקומו', ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה... החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם. אימוץ עמדתו של המבקש, עלולה להוביל לסטייה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של החריג, ואת זאת אין בידי לאפשר."

בשל כל האמור לעיל, הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה.

אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי הטווח העונשי שהוצג לבית המשפט, סבורני כי מן הראוי שזה יהא ברף הנמוך של המתחם, וניתן להסתפק בעונש צופה פני עתיד.

במעשיו האמורים לעיל פגע הנאשם בערך המוגן של בטחונו של כבודו ושלוות נפשו של המתלונן.

בעבירות וכגון דא, ניתן למצוא, ספקטרום רחב של עונשים החל מעונשים צופי פני עתיד וכלה עונשי מאסר ויגיעו לכדי שנה. על דרך הכלל בית המשפט נותן דעתו לשאלה האם התקיפה בוצעה בצוותא חדא אם לאו, האם נעשה שימוש בנשק חם או קר, הרקע לביצוע המעשים ותוצאות התקיפה.

בבואו של בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם, בגדרי הטווח העונשי, הרי שלאחר תיקון כתב האישום, העבירה בה הורשע הנאשם קלה משמעותית מזו שמלכתחילה בגינה הועמד לדין. כך גם יש לאבחן את המקרה שבפנינו מאותם מקרי אלימות המבוצעים במקומות בילוי בהם מבלי צעירים, על רקע שתיית אלכוהול.

במובנים מסוימים, הנאשם ביקש לפעול לטובת אדם שכלל לא הכיר וביקש את עזרתו, נוכח חששו שהמתלון יבקש לפגוע בו. סטיבן ביקש מהנאשם ללוות אותו לרכבו בשל חששו מהמתלון והלה פעל כן מתוך כך שראה עצמו אחראי לסדר במקום. בהקשר לכך, הוגשה לבית המשפט הודעתו של אותו סטיבן, ממנה עולה כי קדמה להגעתו של המתלון לאותו מועדון חליפת מסרונים מהם עולה ולו בעקיפין שברצונו של המתלון היה להתעמת עמו. אין בכך כדי להצדיק ולו במעט את התקיפה האלימה והבלתי פרופורציונלית אולם בוודאי שאין דומה המצב למקרה בו פלוני תוקף את אלמוני מתוך אינטרס אישי, תוך נקיטה באלימות לשם אלימות, גרידא.

אותם נתונים שלא היה בהם כדי להביא לביטול הרשעתו של הנאשם, יקבלו את המשקל הראוי בבואו של בית המשפט לגזור את עונשו.

בהקשר לכך יש ליתן הדעת לעברו הפלילי הנקי של הנאשם, ולכך שזו הסתבכותו היחידה עם החוק.

מדובר בנאשם צעיר הנמנה על אוכלוסיית בגירים צעירים. שירות המבחן מציין כי הנאשם הבין את הפסול במעשיו, מעוניין לעבור הליך טיפולי לשליטה בכעסים. המדובר במי שהינו בעל שאיפות להצליח בחיים בכללן רצון ללמוד לימודים גבוהים. זה למד 12 שנות לימוד. שירת בצבא(עד ששחרר בגין קרע ברצועה). עוד עולה כי זה עוסק בעבודות אבטחה שונות וחזר לעסוק בכך גם לאחר מעורבותו באירוע. הנאשם הודה חסך זמן שיפוטי יקר, ולדבריו, מבין שכיום עליו להזמין משטרה ולא לנסות לפתור אירועים מסוג זה בעצמו. הנאשם היה מצוי מספר שבועות במעצר עד ששחרר ובהמשך היה מצוי בתנאים מגבילים מספר חודשים כך שאין לומר שעקרון הגמול כלל לא מצא ביטוי.

עונשו של הנאשם יכול גם רכיב של צו פיקוח באופן שיהווה גורם מחזק לפן השיקומי ומאידך יהווה גורם מרתיע שכן במידה ולא ישתף פעולה עם שירות המבחן ניתן יהא לגזור את עונשו מחדש. המתווה העונשי כולל גם פיצוי משמעותי למתלון וכמכלול יש בו ליתן מענה לשיקולי הענישה השונים.

סוף דבר - מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.
- ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. 5,000 ₪ פיצוי למתלון (ע.ת מס' 2 ברשימת עדי התביעה שבכתב האישום). הפיצוי יקוזז מתוך הפיקדון המצוי במ"ת 57998-03-14. יתרת הפיקדון על פירותיו תוחזר לנאשם או לידי בא כוחו.

ד. צו מבחן למשך 12 חודשים מהיום.

ה. 10,000 ₪ התחייבות למשך שנתיים מהיום שלא יעבור כל עבירת אלימות. לא תחתם ההתחייבות בתוך 14 יום יהא על הנאשם לרצות 10 ימי מאסר על מנת לכפותו לעשות כן.

עותק מגזר הדין יועבר לידי שירות המבחן.

הנאשם מוזהר כי במידה ולא ישמע לצו המבחן, ניתן יהא לגזור את עונשו מחדש.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן צו כללי למוצגים: להשמיד, לחלט, להשיב לבעלים לפי שיקול דעת היחידה החוקרת.

**ניתנה והודעה היום 30/07/2015
במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**

הערת בית המשפט:

גזר הדין ניתן ביום 30.7.2015 ועקב תקלה בנט נכתב בוורד והוכנס למערכת נט המשפט בהמשך.